

Arrest

nr. 260 646 van 14 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 26 januari 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 15 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 17 februari 2021.

1.3. Op 29 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 mei 2021 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Cali. U bent op (...) 1999 geboren in Cali in het departement Valle del Cauca te Colombia. U bent van religie een katholieke christene. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek op verschillende plaatsen in Cali. In de laatste vijf à zes jaren voor uw vertrek uit Colombia woonde u samen met uw moeder V.L.S. (O.V. xxx), D.R.B. (O.V. xxx), diens moeder en grootmoeder, uw halfzus L. M. (O.V. xxx) en uw halfzus M.P. Na het succesvol afronden van uw middelbare studies in december 2016 bent u kortstondig aan de slag gegaan in een lokale supermarkt. Daarna hielp u D. zijn moeder en zijn grootmoeder in hun kiosk.

Uw problemen in Colombia begonnen in september 2017. Op 21 september 2017 was u op weg naar uw opa toen u een jongen genaamd J. bent tegengekomen op straat. De, u tot dan toe onbekende, jongeman stelde u allerlei persoonlijke vragen en liep met u mee naar de woning van uw opa. Na deze eerste ontmoeting zag u J. wel vaker in de wijk en op zulke momenten sloegen jullie af en toe een praatje. Na een tijdje begon u te denken dat J. u achtervolgde omdat u hem wel héél erg vaak zag. Op 5 oktober 2017 had u afgesproken met enkele van uw vriendinnen bij de woning van uw opa. Toen u 's avonds met hen mee liep naar de taxi stond J. u op te wachten op de hoek van de straat. J. liep met u mee naar de woning van uw opa waar hij u te kennen gaf dat hij gevoelens voor u had. U heeft hem gezegd dat u niets voor hem voelde en dat u bijgevolg niet geïnteresseerd was. Na dit gesprek leek alles normaal tussen jullie beiden. Af en toe had u wel het gevoel dat J. kwaad was op u.

Op 20 oktober ging u op bezoek bij uw vriendin H. U vertelde uw vriendin over J. en de hele situatie. Gedurende dit gesprek liet H. u weten dat J. een lid was van 'La Quarenta', i.c. een criminele bende die actief is in uw wijk. Na deze conversatie begon u zich zorgen te maken over de hele situatie met J. en de mogelijke implicaties hiervan. U besloot om vijf dagen binnen te blijven want telkens u naar buiten ging zag u J.. Op een gegeven moment moest u naar de supermarkt om wat zaken te gaan halen. Toen u bijna bij de supermarkt was, werd u de weg afgesneden door J. op zijn motorfiets. Hij vroeg u om op te stappen. U weigerde dit te doen. Er ontstond een woordenwisseling waarbij u J. uiteindelijk te kennen gaf dat u op vrouwen valt en bijgevolg niet geïnteresseerd was in een relatie met hem. Hierdoor escaleerde de situatie en dreigde J. ermee 'uw lesbische kantje' er wel uit te zullen krijgen.

U bent naar huis teruggekeerd. Na dit incident begon J. op frequente basis naar uw huis te bellen en passeerde hij vaak langs uw huis met de motor. Op een dag had u afgesproken om met enkele vriendinnen naar de film te gaan. Toen u onderweg was naar het shoppingcenter waar u had afgesproken hoorde u plots een motor achter u. Het bleek om J. te gaan die u opnieuw de pas afsneed. Hij dreef u in het nauw en dreigde ermee 'een vrouw' van u te maken. Vervolgens begon hij u te kussen en u te betasten. U vreesde dat hij u zou verkrachten. Op dat moment kwam er een bewaker van een nabijgelegen fabriek langs en hij kwam tussenbeide toen hij door had wat er aan het gebeuren was. Er ontstond een ruzie tussen J. en de bewaker, waarna J. zijn motorfiets heeft genomen en is vertrokken. De bewaker belde vervolgens de politie, die echter nooit kwamen opdagen, waarna de bewaker u naar huis heeft gebracht.

Na deze gebeurtenis was u helemaal van de kaart en u kwam niet meer alleen buiten. In december belde uw oma u op en u vertelde haar over wat er gebeurd was. U vroeg haar of zij u op één of andere manier kon helpen. Uw oma heeft naar aanleiding hiervan een vliegticket voor u gekocht zodat u Colombia kon verlaten.

Op 25 januari 2018 verliet u Colombia op legale wijze en u reisde zonder visum naar Europa. U was in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort. U reisde via Spanje naar België waar u op de 25ste of 26ste januari 2018 aankwam. U vestigde zich bij uw grootmoeder aan moederszijde, D.S.T. Na uw aankomst in België heeft u zich gefocust op uw studies Frans.

In februari 2019 kwam D.R.B. (CG xxx, O.V. xxx) naar België omwille van dreigementen. In augustus kwamen uw moeder V. L. S. (CG xxx, O.V. xxx) en uw jongere halfzus M. P. (O.V. xxx) en halfbroer T. (O.V. xxx) – hij werd geboren na uw vertrek uit Colombia - naar België. Uw moeder en haar partner dienden op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Eind september 2019 kwam uw halfzus L. M. eveneens naar België.

Op 15 januari 2020 dienden u en uw halfzus L.M. G. L. (CG xxx, O.V. xxx) een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel) en het paspoort van L. M. (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst ondermijnt de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u ingeroepen vrees in reeds niet geringe mate. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van twee jaar in België, besloot om internationale bescherming aan te vragen, is geenszins ernstig te noemen indien u werkelijk vreest dat uw leven in (geval van een terugkeer naar) Colombia in gevaar is. In een dergelijke context kan er immers verondersteld worden dat u uw vrees direct kenbaar zou hebben gemaakt bij uw aankomst in Europa, minstens op het moment dat uw legaal verblijf in België verliep – in casu zo'n drie maanden na uw aankomst in het land (zie CGVS J., p. 11). Toen u werd gevraagd om welke reden(-en) u niet eerder om internationale bescherming had gevraagd in België gaf u aan dat niet goed geïnformeerd te zijn geweest. Bovendien wou u de procedure niet alleen doorlopen en wou u eerst gewoon studeren (zie CGVS J., p. 16). Dat u niet terdege geïnformeerd zou zijn over de asielpcedure in België is een loutere bewering van uw kant. Blijkt hoe dan ook dat u, voor u een verzoek om internationale bescherming indiende, zelf nooit inspanningen heeft geleverd om u omtrent de asielpcedure in België te informeren (zie CGVS J., p. 16). Het is geenszins geloofwaardig dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar Colombia, geen inspanningen zou hebben geleverd om te achterhalen wat de effectieve procedure in België is voor het bekomen van internationale bescherming. Deze vaststelling brengt uw gehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u doorheen de asielpcedure géén eensluidende verklaringen heeft afgelegd aangaande de problemen die u gekend zou hebben in Colombia.

Zo verklaarde u initieel ten aanzien van de DVZ dat u Colombia diende te verlaten omwille van de problemen die uw stiefvader D. R. B. aldaar gekend zou hebben (zie vragenlijst CGVS, vraag 1 – 5). U kon echter niet verduidelijken wat er exact gebeurd was aangezien uw moeder u hier niets over verteld zou hebben (zie vragenlijst CGVS, vraag 1 – 5). U maakte ten aanzien van de DVZ geen melding van eventuele bijkomende problemen. Meer zelfs, toen u uitdrukkelijk gevraagd werd of u ooit problemen gekend heeft met medeburgers of problemen van algemene aard heeft gekend in uw land van herkomst verklaarde u dat dit niet het geval was (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 – 7). Dit strookt echter geenszins met uw latere verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal waarin u melding maakte van specifieke persoonlijke problemen met een lid van de bende 'La Quarenta', genaamd J.. Naar eigen zeggen zou deze jongeman u gedurende een periode van ettelijke maanden fysiek en verbaal lastiggevallen hebben. Op een gegeven moment zou hij u eveneens hebben aangerand. Dit nadat u hem meermaals had afgewezen en hem uiteindelijk op de hoogte had gebracht van uw seksuele geaardheid. Dit betrof, volgens uw verklaringen voor het CGVS, dan ook dé reden voor uw beslissing uw land van herkomst te verlaten. Tot slot haalde u eveneens aan dat u in geval van terugkeer naar Colombia vreest om te worden gevisieerd, dan wel te worden gediscrimineerd, omwille van uw seksuele geaardheid (zie CGVS J., p. 14). Het mag verbazen dat u, in geval van waarachtig relaas, dit alles niet kenbaar maakte ten aanzien van de DVZ. U gevraagd omwille van welke reden(-en) u deze problemen niet heeft vermeld stelde u dat het een moeilijk onderwerp is waar u niet gemakkelijk over kan praten. Daarenboven was het een zeer kort interview dat snel afgerond was (zie CGVS J., p. 2 en 3).

Waarom het moeilijk was om over uw problemen bij de DVZ te praten, verduidelijkte u niet. Evenmin toonde u aan waarom het bij het CGVS dan plots geen probleem meer was om de gebeurtenissen en ondergane feiten aan te brengen. Kan hier volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u bij de DVZ ook op geen enkel moment melding maakte van bepaalde 'procedurele noden' die bepaalde maatregelen vereisten bij het verdere verloop van uw procedure (zie vragenlijst (bijzondere procedurele noden) DVZ in administratief dossier). Uw opmerkingen bieden dan ook op geen enkele manier verschuiving voor uw nalatigheid om ten aanzien van de DVZ melding te maken van uw vermeende problemen in Colombia. Er kan immers van u, die beweert te vrezen voor uw lichamelijke integriteit en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht worden dat u alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste

persoonlijk onderhoud, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u alle wezenlijke elementen uit uw vluchtrelaas ook bij de DVZ zou hebben aangebracht. Dat u nagelaten heeft dit te doen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

De waarachtigheid van uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen voor uw vertrek uit Colombia worden verder ondermijnd als gevolg van volgende vaststellingen.

Uw verklaringen betreffende de problemen met J. betreffen blote beweringen van uw kant die u geenszins staaft met enig tastbaar begin van bewijs. Dat u in Colombia effectief lastiggevallen werd, dan wel dat u werd aangerand, heeft u op geen enkele wijze aangetoond. Verder mag het verbazen dat u voor uw vertrek uit Colombia – met uitzondering van uw grootmoeder in België – niemand heeft ingelicht over uw problemen met J. (zie CGVS J., p. 15). In geval van een waarachtig relaas kan er immers logischerwijs verondersteld worden dat u toch op een of andere manier zou gepoogd hebben een oplossing te vinden voor uw probleem, dan toch minstens u zou geïnformeerd hebben naar uw eventuele mogelijkheid in plaats van zo'n drastische beslissing te nemen als uw land van herkomst te verlaten en alles en iedereen achter te laten. Dat u ook niemand van uw familie inlichtte, mag eens te meer verbazen, zeker daar uit uw verklaringen blijkt dat J. op regelmatige wijze bij uw woning passeerde en daarenboven op frequente basis telefonisch contact zocht met u via de huistelefoon (zie CGVS J., p. 15 en 16). U, rekening houdend met voorgaande, gevraagd omwille van welke reden(en) u uw moeder niet heeft ingelicht over uw vermeende problemen stelde u dat uw moeder op dat moment, i.c. december 2017, heel erg bezig was met de problemen van uw stiefvader en u uw moeder geen bijkomende reden tot ongerustheid wou geven (zie CGVS J., p. 15). Dient echter te worden opgemerkt dat, volgens uw stiefvader zijn verklaringen, zijn problemen pas begonnen in februari 2018 (zie CGVS Douglas dd. 05.03.2021, p. 6). Omwille van welke reden(-en) u dan in december 2017 niet in staat zou zijn geweest om uw familie in te lichten over hetgeen er gaande was met u is dan ook geenszins duidelijk. U hiermee geconfronteerd bleef u enkel vasthouden aan uw verklaringen, en ontkende u hetgeen uw stiefvader zelf beweerde, dat uw stiefvader zijn problemen dan al bezig waren (zie CGVS J., p. 15).

In de marge dient te worden opgemerkt dat u evenmin beroep heeft gedaan op de Colombiaanse autoriteiten. Waar uit uw verklaringen blijkt dat de politie nooit is komen opdagen toen de bewaker, die u te hulp schoot, hen opbelde dient allereerst te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant is die u geenszins staaft (zie CGVS J., p. 14). Kan hier nog aan worden toegevoegd dat u nadien evenmin pogingen heeft ondernomen om alsnog klacht in te dienen bij de autoriteiten. In dit verband verklaarde u immers uitdrukkelijk geen klacht te hebben ingediend bij de politie naar aanleiding van de aanranding aangezien de Colombiaanse autoriteiten u, naar eigen zeggen, sowieso niet zouden hebben geholpen daar u geen sluitende bewijzen kon voorleggen (zie CGVS J., p. 15). Volgens uw verklaringen zou men enkel in het geval u bewijsstukken kon voorleggen, dan onmiskenbare uiterlijke kenmerken vertoonde van geweld, iets voor u gedaan hebben (zie CGVS J., p. 15). Dit kan echter geenszins overtuigen. Uit de beschikbare informatie (zie administratief dossier) blijkt immers dat personen die zich bedreigd voelen door gender-gerelateerd geweld zich kunnen wenden tot de Colombiaanse autoriteiten. Dat u hiermee rekening houdend stelt dat de autoriteiten u sowieso geen bescherming zouden hebben geboden kan dan ook weinig overtuigen. Bovendien heeft u zelf géén enkele poging gedaan om de hulp van de autoriteiten te bekomen. Op basis van wat u bijgevolg concludeerde dat men u sowieso niet zou hebben geholpen is geenszins duidelijk (zie CGVS J., p. 15).

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw vermeende problemen met J., niet kunnen overtuigen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia omwille van uw seksuele geaardheid, dient voorts te worden opgemerkt dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in twijfel trekt, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 19 oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20201019.pdf, blijkt immers niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat leden van de LGBT-gemeenschap louter door hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij ook sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap, alsook dat ook de lokale ordediensten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en

genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit verschillende geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, omwille van uw seksuele geaardheid en dit om onderstaande redenen.

Doorheen uw verklaringen haalde u enerzijds de problemen aan die u met J. zou hebben en wees u voor het overige naar de algemene situatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia.

Zoals hierboven duidelijk werd aangetoond, kan aan de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend met J. geen geloof worden gehecht. Wat de algemene situatie betreft, haalde u in uw verklaringen aan dat personen die afwijken van de heersende norm in de maatschappij – inzake seksuele geaardheid en/of uiterlijke kenmerken – het risico lopen om op straat te worden beschimpt of zelfs te worden aangevallen (zie CGVS J., p. 14). U verklaarde mensen te kennen die werden aangevallen omwille van wie zij zijn (zie CGVS J., p. 14 en 15). Dient echter te worden opgemerkt dat u zelf persoonlijk nooit enig / dergelijk probleem heeft ondervonden in Colombia ten gevolge van uw seksuele geaardheid (zie CGVS J., p. 14). Zo stelde u in dit verband immers het volgende: "Het is mij nog niet rechtstreeks overkomen (...)" (zie CGVS J., p. 14). Kan in dit verband worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt dat, zoals hierboven reeds beschreven, niet dat elke homoseksueel uit Colombia louter omwille van zijn geaardheid aanspraak kan maken op internationale bescherming. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in Colombia volstaat bijgevolg niet. U dient uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dan ook in concreto aan te tonen. U blijft hierover in gebreke.

Dient te worden toegevoegd dat spot en discriminerende opmerkingen zonder meer kwalijk te noemen zijn, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe map in uw administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

U kan daarenboven op geen enkele manier aannemelijk maken dat de door u geschetste situatie dermate systematisch en ingrijpend was dat het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Zo is uw familie op de hoogte van uw seksuele geaardheid en steunen zij u zonder enige reserves (zie CGVS J., p. 6 en 7). In dit verband verklaarde u zich in 2016 'ge-out' te hebben als lesbienne ten aanzien van uw moeder. U heeft een gesprek gehad met uw mama over uw seksualiteit en naar eigen zeggen is dit

gesprek héél goed verlopen. Zo zou uw moeder u omhelst hebben en benadrukt hebben dat het uw beslissing was en zij boven alles wou dat u gelukkig was (zie CGVS J., p. 6). Ook uw vrienden waren op de hoogte van uw seksuele geaardheid en steunden u hierin (zie CGVS J., p. 6 en 9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uw middelbare studies heeft kunnen afronden maar u omwille van gebrek aan financiële middelen niet in staat was om hogere studies aan te vangen (zie CGVS J., p. 8). U bent dan maar aan de slag gegaan bij de lokale supermarkt en later hielp u de grootmoeder en moeder van D. in hun kiosk (zie CGVS J., p. 8). Uit niets blijkt dat u, omwille van uw seksuele geaardheid, niet op een doorsnee gangbare manier heeft kunnen aan het publieke leven in Colombia en dat dit voor u in de toekomst niet opnieuw een mogelijkheid zou zijn.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u Colombia zou hebben moeten verlaten, niet kunnen overtuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder

doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort alsook het paspoort van uw halfzus L.M. bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw halfzus, jullie herkomst alsook jullie reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze stukken dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw moeder, uw stiefvader en uw halfzus L. M. werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en volgende en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent ook dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen nieuwe stavingsstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zij er niet in is geslaagd haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, om volgende redenen: (i) de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming (pas na een verblijf van twee jaar) ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door verzoekster ingeroepen vrees; (ii) verzoekster heeft doorheen de asielpcedure geen eensluidende verklaringen afgelegd aangaande de problemen die ze zou hebben gekend in Colombia: initieel verklaarde ze bij de DVZ dat ze Colombia moest verlaten omwille van de problemen van haar stiefvader, later bij het CGVS verklaarde ze dat ze specifieke persoonlijke problemen had met J. een lid van de bende 'La Quarenta' die haar fysiek en verbaal lastig viel en uiteindelijk aanrandde, dit nadat ze hem meermaals had afgewezen en uiteindelijk op de hoogte had gebracht van haar seksuele geaardheid, ze verduidelijkte niet waarom ze hierover niet sprak bij de DVZ, deze niet eensluidende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar problemen; (iii) de waarachtigheid van haar verklaringen aangaande de gebeurtenissen voor haar vertrek uit Colombia worden verder ondermijnd door volgende vaststellingen: (1) haar verklaringen betreffende de problemen met J. betreffen blote beweringen die niet gestaafd worden, ze heeft evenmin haar familie hierover ingelicht (2) verzoekster heeft evenmin een beroep gedaan op de Colombiaanse autoriteiten; (iv) inzake verzoeksters vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia omwille van haar seksuele geaardheid, wordt benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot erkenning van de status van vluchteling, de vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond, verzoekster is daar echter niet in geslaagd: aan de problemen die zij persoonlijk zou hebben gekend met J. kan geen geloof gehecht worden en inzake de algemene situatie wordt opgemerkt dat verzoekster zelf in Colombia nooit enig of dergelijk probleem heeft ondervonden ten gevolge van haar seksuele geaardheid, spot en discriminerende opmerkingen zijn kwalijk te noemen maar houden op zich geen vervolging in in vluchtelingenrechtelijke zin; (v) de documenten die verzoekster voorlegt, kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster heeft Colombia verlaten omdat ze problemen kreeg nadat ze niet inging op de avances van een jongeman die ook een bendelid is. Hij bleef haar achtervolgen, verzoekster deelde hem dan mee dat ze lesbisch is en daarna heeft hij haar bijna verkracht 'om het lesbisch kantje eruit te krijgen'. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia deze persoon, de onveiligheid en mogelijke discriminatie omwille van haar seksuele geaardheid.

2.3.4.2. In het verzoekschrift merkt verzoekster vooreerst op dat zij zeer gedetailleerde en samenhangende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de situatie met J. Ze stelt dat zijn hardnekkige houding strookt met de objectieve informatie over Colombia waaruit blijkt dat de Colombiaanse maatschappij patriarchaal is met de aanwezigheid van een macho-ideologie. Zij verwijst in dit verband ook naar de COI Focus "Colombia seksuele minderheden en transgenders" van 19 oktober 2020. Verzoekster wijst erop dat haar verklaringen overeenstemmen met objectieve informatie waaruit blijkt dat kwetsbare vrouwen waaronder lesbische vrouwen vaker het slachtoffer zijn van seksueel geweld, namelijk "Observation finales concernant le neuvième rapport périodique de la Colombie" van het Comité pour l'élimination de la discrimination à l'égard des femmes van 14 maart 2019. Er wordt dus ten onrechte aan haar asielaanvraag getwijfeld.

De Raad wijst erop dat verzoekster eraan voorbijgaat dat zij initieel niet verklaard heeft dat zij problemen had omwille van haar seksuele geaardheid of omwille van J. Bij de DVZ heeft ze immers verklaard dat ze Colombia heeft verlaten omwille van de problemen van haar stiefvader D.R.B. (adm. dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS 15 januari 2020, vragen 1 tot 5). De problemen met J. en mogelijke problemen in de toekomst omwille van haar seksuele geaardheid heeft ze pas voor het eerst vermeld bij het CGVS. De Raad sluit zich erbij aan dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en de ernst van haar relaas. Van een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient, kan worden verwacht dat hij van in het begin de ware redenen van zijn vlucht uit het land van herkomst mededeelt. Verzoekster legde bij het CGVS uit dat ze het moeilijk vond om daarover te spreken en dat het heel snel is gegaan (notities CGVS, p. 2). In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" melding had kunnen maken van het feit dat zij de voorkeur gaf aan een vrouwelijke medewerker of een vrouwelijke tolk, indien dit het voor haar gemakkelijker had gemaakt om over zulke zaken te spreken, maar dat ze heeft nagelaten om dit te doen (adm. dossier, stuk 7, vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, 15 januari 2020). De Raad sluit zich dus aan bij de motieven in dit verband in de bestreden beslissing.

Vervolgens meent de Raad dat het feit dat verzoekster twee jaar heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, haar gehele geloofwaardigheid en de ernst van haar vrees ondermijnt. Verzoekster brengt hier niets tegenin in het verzoekschrift. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij volgend motief: *"Vooreerst ondermijnt de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u ingeroepen vrees in reeds niet geringe mate. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van twee jaar in België, besloot om internationale bescherming aan te vragen, is geenszins ernstig te noemen indien u werkelijk vreest dat uw leven in (geval van een terugkeer naar) Colombia in gevaar is. In een dergelijke context kan er immers verondersteld worden dat u uw vrees direct kenbaar zou hebben gemaakt bij uw aankomst in Europa, minstens op het moment dat uw legaal verblijf in België verliep – in casu zo'n drie maanden na uw aankomst in het land (zie CGVS J., p. 11). Toen u werd gevraagd om welke reden(-en) u niet eerder om internationale bescherming had gevraagd in België gaf u aan dat niet goed geïnformeerd te zijn geweest. Bovendien wou u de procedure niet alleen doorlopen en wou u eerst gewoon studeren (zie CGVS J., p. 16). Dat u niet terdege geïnformeerd zou zijn over de asielpprocedure in België is een loutere bewering van uw kant. Blijkt hoe dan ook dat u, voor u een verzoek om internationale bescherming indiende, zelf nooit inspanningen heeft geleverd om u omtrent de asielpprocedure in België te informeren (zie CGVS J., p. 16). Het is geenszins geloofwaardig dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar Colombia, geen inspanningen zou hebben geleverd om te achterhalen wat de effectieve procedure in België is voor het bekomen van internationale bescherming. Deze vaststelling brengt uw gehele geloofwaardigheid in het gedrang."*

Deze elementen, het feit dat verzoekster bij de DVZ niets heeft vermeld over de problemen met J. en haar vrees voor problemen omwille van haar seksuele geaardheid en het feit dat zij twee jaar heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, volstaan op zich al om ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van haar relaas en aan de ernst van haar problemen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift erop wijst dat haar problemen met J. het gevolg zijn van haar seksuele geaardheid wordt het volgende opgemerkt. De Raad wijst erop dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat J. de afwijzing van verzoekster niet kon verkroppen en haar lastig viel, nog voor hij kennis had van verzoeksters seksuele geaardheid: hij stond haar telkens op te wachten toen ze buiten kwam en sneed haar de pas af met zijn motor om haar te dwingen met hem te spreken. Verzoekster verklaarde: *“Hij sneed mij de weg af en zei wij moeten praten: sta op; Ik weigerde. Ik zei dat ik niet met hem op motorfiets zou stappen en ik ook niet snapte wat er besproken moest worden. Hij bleef aandringen. Ik weigerde en vroeg om mij door te laten; Uiteindelijk zei ik als jij toch wil praten kunnen we dat ook hier doen ik zie niet in waarom ik op jouw moto moet stappen. Hij bleef aandringen dat ik moest opstappen dat wij hier niet konden praten. Uiteindelijk ging hij toch akkoord om daar tegen mij te praten. Hij vroeg waarom ik hem afgewezen had: hij was goede partij en ik had niemand. Ik zei dat ik op dat moment niemand wou en ik alleen wou zijn; En dat de belangrijkste reden was dat ik hem totaal niet zag zitten. Hij bleef aandringen en vroeg mij om hem een kans te geven aangezien ik toch niemand had. Hij zei dat hij van mij hield. Hij beleef aandringen. Ik werd hem beu en had uiteindelijk gezegd dat ik van vrouwen hield en niet aangetrokken ben tot mannen. Hij is kwaad geworden en heeft mij vastgepakt. Hij begon lelijke en domme dingen te zeggen. Dat ik geen echte vrouw was. Dat een echte man zoals hij er wel voor zorgen dat het lesbische er wel uit zou gaan. Ik was heel bang. Ik vroeg hem om mij los te laten. Ik wou weg. We stonden op de openbare weg maar de mensen rondom deden niets. Ik zei hem dat hij mij pijn deed. Ik vroeg om mij los te laten. Hij beleef herhalen dat ik een man nodig had en het lesbische dan wel weg zou gaan en dat ik zijn vrouw moest worden. Ik vroeg enkel om mij los te laten zodat ik weg kon gaan. Uiteindelijk heeft hij mij een duw gegeven en gezegd als ik het niet goedschiks wou het dan wel kwaadschiks zou gebeuren.”* (notities CGVS, p. 13). Hieruit blijkt dat J. verzoekster al lastig viel vooraleer hij wist dat ze lesbisch was. Later heeft hij haar aangerand en bijna verkracht (notities CGVS, p. 14). Daarna bleef hij bellen en met de motor voor het huis passeren (*ibidem*). Hoe betreurenswaardig deze gebeurtenissen ook zijn, verzoekster toont niet aan dat J. haar lastig viel louter en alleen omwille van haar seksuele geaardheid.

Bijkomend sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen van de commissaris-generaal dat het vreemd is dat verzoekster niemand van haar familie over deze problemen heeft ingelicht, behalve haar grootmoeder in België, en dat ze geen beroep heeft gedaan op de Colombiaanse autoriteiten. De door verzoekster geschetste persoonlijke problemen met J. zijn bijgevolg niet van aard om aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben of het risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.4.3. Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat het onjuist is te stellen dat zij nooit enige problemen heeft ondervonden omwille van haar seksuele geaardheid, zij stelde om die reden nooit onmiddellijk aangevallen te zijn omwille van de uiting van haar seksuele geaardheid, die ze nooit zeer expliciet heeft geuit in het openbaar, en verwees naar personen die meer expliciet zijn in het uiten ervan en die om die reden aangevallen worden. Verzoekster meent dat zij het slachtoffer is geweest van een daad van geweld omwille van het feit dat zij een lesbische vrouw is, gezien J. agressiever en gewelddadiger werd vermoedelijk omdat zij hem had verteld dat ze lesbisch was. Verzoekster wijst erop dat het feit dat haar moeder en haar vrienden haar seksuele geaardheid aanvaarden niet betekent dat verzoekster geen risico loopt om bij een eventuele terugkeer naar Colombia vernederd, aangevallen en vervolgd te worden. Bovendien heeft ze Colombia verlaten toen ze maar achttien jaar was en heeft ze geen lange ervaring gehad als lesbische vrouw in Colombia. Verzoekster wijst erop dat er in Colombia enerzijds wel een legaal kader bestaat ter bescherming van leden van de LGBT-gemeenschap maar dat anderzijds de sociale houding tegenover homoseksualiteit in Colombia heel intolerant is en dat er regelmatig melding wordt gemaakt van moorden, agressie, geweld en maatschappelijke discriminatie tegen LGBT-personen. Verzoekster citeert uit de COI Focus *“Colombia seksuele minderheden en transgenders”* van 19 oktober 2020 en uit *“Colombie: la situation des minorités sexuelles”* van OFPRA van 20 september 2018 en concludeert dat zij bij een eventuele terugkeer (opnieuw) zal blootgesteld worden aan daden van geweld en discriminatie omwille van haar seksuele geaardheid zonder dat zij over effectieve bescherming van de autoriteiten kan beschikken.

2.3.4.3.1. Wat betreft de algemene situatie voor homoseksuelen stelt de Raad op basis van de voorgelegde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier het volgende vast.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere

Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen. Doorheen het land zijn verscheidene NGO's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere geesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat, ondanks de vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBT-personen, er in de praktijk nog regelmatig sprake is van discriminatie, bedreigingen en geweld, waaronder seksuele agressie, vooroordelen en stigmatisering vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo (OFPRA, *“La situation de minorités sexuelles et de genre”*, 20 september 2018, p. 6 e.v.).

De kwetsbaarheid van LGBT-personen in Colombia voor discriminatie en allerlei vormen van geweld, wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *‘Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia’*, september 2015, p. 48-49). Het risico voor verzoekster moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, wat betekent dat haar individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia.

De commissaris-generaal merkt bijgevolg terecht op: *“Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk”*.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gender-gerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid.

In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.”*

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekster *in concreto* een vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade aantoonde.

2.3.4.3.2. Inzake de problemen die verzoekster had met J. wordt hierboven reeds gesteld dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat J. de afwijzing van verzoekster niet kon verkroppen en haar lastig viel, nog voor hij kennis had van verzoeksters seksuele geaardheid (notities CGVS, p. 13) en verzoekster toont niet aan dat J. haar lastig viel louter en alleen omwille van haar seksuele geaardheid. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat J. vermoedelijk gewelddadiger en agressiever werd nadat hij op de hoogte was van verzoeksters seksuele geaardheid, betreft dit slechts een vermoeden van verzoekster en dit doet geen afbreuk aan het feit dat J. haar daarvoor al lastig viel en het moeilijk had met haar afwijzing.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar moeder en haar vrienden geen problemen maakten over haar seksuele geaardheid (notities CGVS, p. 6 en p. 9). Wat haar vrienden betreft, die hebben het gezien tijdens een feestje van de school, toen verzoekster en haar vriendin elkaar een kus gaven, haar vrienden reageerden goed. Van een leerkracht van de school kregen ze een negatieve reactie en deze bracht verzoekster en haar vriendin naar de coördinator. Deze reageerde eerst slecht maar heeft uiteindelijk niet hun ouders verwittigd nadat verzoekster en haar vriendin zeiden dat ze hun ouders zelf wel zouden inlichten (notities CGVS, p. 6). Verzoeksters moeder heeft haar omhelsd en gezegd dat het goed was, dat het verzoeksters beslissing was en dat ze wou dat ze gelukkig was (*ibidem*, p. 6). Hieruit blijkt dat verzoeksters eigen omgeving zeker niet negatief reageerde op verzoeksters seksuele geaardheid.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt: *“U kan daarenboven op geen enkele manier aannemelijk maken dat de door u geschetste situatie dermate systematisch en ingrijpend was dat het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Zo is uw familie op de hoogte van uw seksuele geaardheid en steunen zij u zonder enige reserves (zie CGVS J., p. 6 en 7). In dit verband verklaarde u zich in 2016 ‘ge-out’ te hebben als lesbienne ten aanzien van uw moeder. U heeft een gesprek gehad met uw mama over uw seksualiteit en naar eigen zeggen is dit gesprek héél goed verlopen. Zo zou uw moeder u omhelst hebben en benadrukt hebben dat het uw beslissing was en zij boven alles wou dat u gelukkig was (zie CGVS J., p. 6). Ook uw vrienden waren op de hoogte van uw seksuele geaardheid en steunden u hierin (zie CGVS J., p. 6 en 9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uw middelbare studies heeft kunnen afronden maar u omwille van gebrek aan financiële middelen niet in staat was om hogere studies aan te vangen (zie CGVS J., p. 8). U bent dan maar aan de slag gegaan bij de lokale supermarkt en later hielp u de grootmoeder en moeder van D. in hun kiosk (zie CGVS J., p. 8). Uit niets blijkt dat u, omwille van uw seksuele geaardheid, niet op een doorsnee gangbare manier heeft kunnen aan het publieke leven in Colombia en dat dit voor u in de toekomst niet opnieuw een mogelijkheid zou zijn.”*

Inzake de algemene situatie in Colombia verklaarde verzoekster: *“Heeft u problemen gekend met burgers in Colombia? Neen, er is in Colombia niet veel vrijheid van meningsuiting? Dat heeft een impact op de LGTB gemeenschap. Het is mij niet rechtstreeks overkomen maar wel mensen die ik ken. Zij zijn aangevallen omwille van wie zij zijn. Bijvoorbeeld mannen die zich vrouwelijk kleden of zich vrouwelijk gedragen. Of vrouwen die loszittende kledij dragen worden dan uitgescholden voor mannenwijven of aangevallen. Bent u zelf ooit in contact gekomen met dergelijke zaken? Neen, maar het zou mij wel overkomen. Als ik mij expressiever zou gedragen. Of als ik bijvoorbeeld hand in hand met vriendin op straat loop kan iemand van ons aanvallen als die daarmee niet akkoord is. In Colombia zijn er teveel homofobe mensen. Komt deze homofobie in heel Colombia voor of zijn er plaatsen/ steden die progressiever of conservatiever zijn? Het is overal.*

U bent er zelf niet mee in contact gekomen, maar wel personen die u kent. Over wie gaat dat? Het geen dichte vrienden maar kennissen. Ik heb wel een vriend toen ik hem leerde kennen heette hij E. Nu heeft hij een andere naam en is hij ook volledig veranderd. Op een dag waren wij aan het wandelen. Hij is heel erg vrouwelijk. Hij heeft manier van doen. Iemand passeerde en zei vuile flikker tegen hem. Hij zei dat hij toch niets gedaan had en toen heeft die ander hem geslagen. Hij had niets gedaan en hij werd zonder reden geslagen. (verzoekster toont foto van E.) Zij is dan een transvrouw? Ja Kan u in geval van discriminatie naar de autoriteiten gaan? Ja, maar zij doen niets. Heeft u naast uw problemen met J. ooit nog persoonlijke problemen gekend in Colombia? Neen” (notities CGVS, p. 14–15).

De omstandigheid dat verzoekster het meemaakte dat een transgender vriendin van haar op straat nageroepen en geslagen werd, brengt niet mee dat zij als lesbische vrouw problemen zal kennen. Homoseksuelen zoals verzoekster en transgenders zijn verschillende categorieën personen en kunnen niet zomaar met elkaar worden gelijkgesteld. Verzoekster heeft geen melding gemaakt van fysieke bedreigingen in haar hoofde omwille van haar eigen geaardheid.

De door verzoekster ingeroepen feiten zijn betreurenswaardig, maar de Raad stelt vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat de ingeroepen vervolgingsfeiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om als daden van vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Voor zover verzoekster inderdaad te maken zou hebben gekregen met discriminatie en homofobie in Colombia, blijkt dit niet ernstig of systematisch te zijn dat haar leven als homoseksueel daardoor ondraaglijk werd.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat zij effectief een verborgen leven moest leiden of dat zij gebukt ging onder de reacties op haar seksuele geaardheid in Colombia. Waar verzoekster stelt dat het onderzoek naar de vrees voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling vereist, benadrukt de Raad

dat verzoekster haar bewering dat zij zal vervolgd worden omwille van haar homoseksuele geaardheid dient te staven aan de hand van voldoende pertinente en draagkrachtige elementen, nu hierboven al werd gewezen op het feit dat uit de landeninformatie blijkt dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Colombia aan vervolging wordt blootgesteld. Ook hier is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in het verzoekschrift beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie. Dit volstaat echter niet om de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing te weerleggen dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van haar homoseksualiteit aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Colombia. Ook de loutere verwijzing naar het feit dat overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet altijd gegarandeerd is, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

2.3.4.3. Verzoekster voert geen verweer tegen het motief van de commissaris-generaal inzake de documenten die zij heeft voorgelegd, bijgevolg blijft deze motivering overeind en neemt de Raad deze over.

2.3.4.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoekster woonde in Colombia in Cali, in de provincie van Valle del Cauca. De Raad besluit, gelet op de voorgaande analyse, dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar dezelfde informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing (COI Focus *Colombia: Veiligheidssituatie* van 13 november 2019 en van 27 juli 2020) maar brengt hiermee geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Waar verzoekster inzake de situatie in Cali nog verwijst naar een artikel van de NY Times van 27 mei 2021 "*Videos show the violent and deadly ways Colombian Police Quell protests*" en naar een artikel van Le Monde van 29 mei 2021 "*Colombie trois nouveaux morts dans des manifestations commémorant un mois de soulèvement social*", wordt opgemerkt dat deze artikelen handelen over politiegeweld naar aanleiding van anti-regeringsprotesten. Verzoekster heeft nooit verklaard dat zij heeft deelgenomen aan anti-regeringsprotesten en toont met deze artikelen alleszins niet aan dat het aantal burgerslachtoffers plots verhoogd zou zijn of dat er actueel toch sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekster is afkomstig uit de stad Cali, de hoofdstad van Valle del Cauca. De Raad wijst erop dat uit voorgaande analyse kan worden besloten dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Met het betoog onder verwijzing naar twee krantenartikelen van mei 2021 dat er willekeurig en buitenproportioneel geweld wordt gebruikt tegen betogers, toont verzoekster niet aan dat er in de grootstad Cali actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de door verzoekster aangebrachte landeninformatie grotendeels dezelfde is als diegene waarop de bestreden beslissing zijn gebaseerd. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of

aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er is geen sprake van een beoordelingsfout.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET